

Tři blázni

Gang přešlapoval rozměklou půdu, aby se trochu zahřál. Půdu, kterou tolik miloval. Zemi, kterou do úmoru oral, vláčel, sel a sklízel. Hlínu, která mu dnes dávala život a zítra se stane jeho ložem. Když promnul půdu mezi prsty, cítil spojení s celým vesmírem. Se vším živým i neživým. Věčný koloběh života a smrti. Věčnou proměnu. Jemnost rovnováhy.

„Já jsem ta půda,“ pomyslel si Gang a šedou bradu mu zjizvil klikatý úsměv. Orat ji bylo totéž, jako za svítání zvednout své staré kosti z rohože. Když půdu hnojil, jako by lojem promazával ztvrdlé mozoly na ruce. A když sklízel zlatavý ječmen, cítil vůni večerní pražené kaše, smích dětí a laskavý úsměv jeho milované Jia-Li.

Šedé mraky trhaly těhotná břicha o vrcholky kopců. Sníh zanedlouho sestoupí i sem dolů, na pláň. Mrazivý vítr sčesával dlouhé vlasy rolníků, navlečených do chatrné, bambusové zbroje.

Gang se podíval na muže v řadě. Některé z nich znal. Rolníci z jeho a okolních vesnic. Roztřesení zimou a strachem. Věčně hladoví, věčně ustaraní. Jednou jim úrodu žrali zlomyslní démoni, druhdy císařští úředníci, jejichž břicha byla stejně nenasytná jako břicha škodolibých démonů. Vždy jim ale nechali tolik, aby přežili. Teď však přicházeli Džurčeni – a ti chtěli vše. Ječmen, dobytek, ženy a dcery. Muže a

chlapce nechávali pŕdĕ. Jezdili na koních, odĕni v dĕsivĕ kŕĕ, bez duší. To vĕdĕl kaŕdý. Říkali to císařští úředníci. Byli to dĕmoni v lidských tĕlech.

Rolník po Gangovĕ pravici začal zvracet. Rolník, který se lehkým bambusovým štítem a krátkým kopím stal vojákem. Gang si znechucenĕ odplivl. Taky měl strach, ale chápal, že teď tady musí stát a čelit zlu. Pro sebe, pro svou pŕdu, pro svou Jia-Li, pro své dĕti.

Gang měl dŕvěru v řád vĕcí. Zlo se dá zastavit odvahou a ctí. Gang měl dŕvěru v generála Wu. Kaŕdĕ dĕtĕ znalo příběhy o generálu Wu. Nemilosrdný k nepřátelŕm a laskavý k bezmocným a slabým. Mistr strategie a sám vŕdý v první řadĕ, před svými vojáky. Na svĕm koni vypadal majestátnĕ, jako sám bŕh války Kuan Ju. Kdysi sám čelil Jantarovĕmu drakovi. Pokud je povede generál Wu, bohovĕ nikdy nedopustí, aby Říše padla pod barbary.

Až zaburácí rohy, kopyta rytířských koní zorají pŕdu a Gang bude kosit barbarské Dŕurĕeny jako zlaté obilí. Nebude mít strach. Řád svĕta, jemná rovnováha. Krev bohŕm, duše vesmíru, tĕlo pŕdĕ. Gang přešlápl rozmĕklou pŕdu, vĕčný ŕnec na hrací desce svĕta.

Generál Wu shlížel na své vojsko, pravou ruku opřenou o jílec meče. Matná ĕerň jeho zbroje hltala svĕtlo jako prastaré tajemství. Jeho staré oči už vidĕly tolik polámaných kostí, že je dávno nerozeznával od polámaných stĕbel slámy. Uĕení mistra Konfucia a služba pro císaře jej zformovaly v dokonalé harmonii cti a odvahy. Āest byla jeho dechem a odvaha krví. Nadbyteĕná slova považoval za urážku. Bylo mu ctí sloužit Boŕskĕmu císaři a měl odvalu dĕlat těžká rozhodnutí. Mrazivĕho vĕtru si všímal stejnĕ málo, jako tichĕho neklidu svých velitelŕ. Dole v údolí vidĕl své vojsko jako kameny go na velkĕm gobanu. Dŕvtipná hra moudrých. Na rozdíl od svĕho nepřitele měl promyšleno pĕt tahŕ dopředu. A měl odvalu obĕtovat pár kamenŕ pro zisk celé desky.

Ještě otálel. Až pozvedne ruku, budou se měnit tisíce osudů v jemné harmonii vesmírného vyvažování. Oddaloval tu chvíli stejně, jako dítě čeká, než si blaženě strčí cukrátko do úst.

Tam dole mezi dvěma kopečky se na sebe mačkají nějací rolníci, navlečení do rohoží, vyzbrojeni krátkým kopím. Jeho pár černých kamenů, díky nimž získá celý goban. Hloupí Džurčení se na ně vrhnou jako štika na třepotající se návnadu. Pak tu změť těl zasypou střelami jeho lučištníci, ukrytí ve skalách. Vše dokončí jízda, pod jejímiž kopyty vyhasne naděje Džurčenů na klidný život vedle Říše.

Generál Wu chápal velikost Říše a Božského císaře. Věděl, že přes barbary se otevírá cesta až na korejský poloostrov. S jakou hrdostí poklekne před Božským císařem a odevzdá mu praporec Džurčenů!

Mrazivý vítr sčesával generálu Wu dlouhý vous, černá zbroj hltala světlo. Ruka se z jílce meče pozvedla a rohy trubačů zahřměly jako boží hněv.

Božský císař pozvedl nefritovou misku k ústům.

Čaj byl tak jemný, že hrubý jazyk prostého člověka by chuť sotva rozpoznal. Císaři vyklouzla z hedvábí bílá ruka a sotva znatelně pokynula k dívce, která tiše hrála na ku-čeng. Dívka se vytratila stejně nenápadně, jako chuť jemného long-jingu z císařova patra.

Císař usedl do meditační pozice. Nádech, výdech, nádech, výdech. Cítil, jak čchi protéká jeho tělem. Myšlenky se usadily na hladině mysli přirozeně, jako vážka na oku jezírka. Císař ještě chvíli setrval v tom nekonečném, hřejivém tichu, pak pohlédl na mapy na stolečku.

Meandry řek a křivky hor se vzájemně proplétaly s nicotnými osudy malých lidí a dohromady tvořily velkolepou Říši, kterou viděl zatím jen on. Jeho božské plány byly nad chápání těch malých duší. Do svých plánů vetkával jiné plány stejně obratně, jako mistr vetkává zlato do hedvábí. Velkolepost rovna bohům. Bosými, bílými chodidly přešel jemný koberec, zanechávaje stopy jako ve vyhřátém

pobřežním písku. K čemu je bohům božství, nemají-li následovníky? Lidská bázeň, úcta, úžas, obdiv...to jsou kvality, které bohům propůjčují jejich božství. Jeho říše bude hodna bázně, úcty, úžasu a obdivu.

Mnoho a mnohé musel této velkoleposti obětovat. Jeho věrný, čestný a odvážný generál Wu...! Až Říši otevře cestu k velkoleposti, bude odstraněn. Císař nemůže jinak. Na obloze je místo pouze pro jedno slunce. Wu by to pochopil. Jak těžké je obětovat nejdražší!

Božský císař přistoupil k míse žhavého uhlí. Nastavil teplu bílé dlaně. Zde v paláci bylo příjemně, ale venku mrazivý vítr trhal lidské osudy.

Bůh války Kuan-Ju se napil kvasu a hlasitě říhl. Nevadilo mu, když si lidé navzájem rvali střeva a drtili lebky. Když se bez nohou plazili blátem, protože si mysleli, že je lepší umřít vysílením, než zešílet bolestí. Nevadilo mu, když vítězové močili do oteřených ran poražených. Žil tím. Krmil se lidskou bolestí, chlemtal jejich strach. Vysmíval se vojákům, kteří se k němu modlili. Šklebil se, když pískal do píštaly z lidských kostí, a tančil, když lidé přišli na nějaký nový způsob zabíjení. Povzbuzoval je v půtkách, posiloval jejich hněv, přižívoval hloupost. Smál se, až se za břicho popadal, když se našli válečníci, kteří šli zabíjet pro čest. Krmil se jejich masem a nadutostí.

Teď však zuřil. Jediné, co mu doopravdy z lidské malosti vadilo, byla touha rovnat se bohům. Ty směšné lidské plány na nesmrtelnost. Nezapomenutelnost. Velkolepost.

Přihnal se jako mrazivý vítr. Prolétl palácem a zanechal spoušť. Nefritová miska na čaj se roztříštila o kamennou podlahu. Žhavé uhlíky se rozběhly po vzácném, měkkém koberci. Plameny zachvátily mapy, vzácné hedvábí, bílé tělo i plány jemně vetkané v jiných plánech.

Pak se mrazivý vítr vrátil do údolí a zasypal zrudlou zemi bílým sněhem.

